

Виходить во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы крімъ рускихъ святъ) о 4-й год понощ. Литер. додатокъ "Бібліотека пізнат." виходить по 2 печат. аркуш кожого 10-го и послѣдного для кожного місяця.

Редакція, адміністрація і експедиція підъ Ч. 44 улиці Галицької.

Всі листи, посылки и рекламашки належать поштамати підъ адресою: редакція и адміністрація "Дѣло" Ч. 44 ул. Галицька.

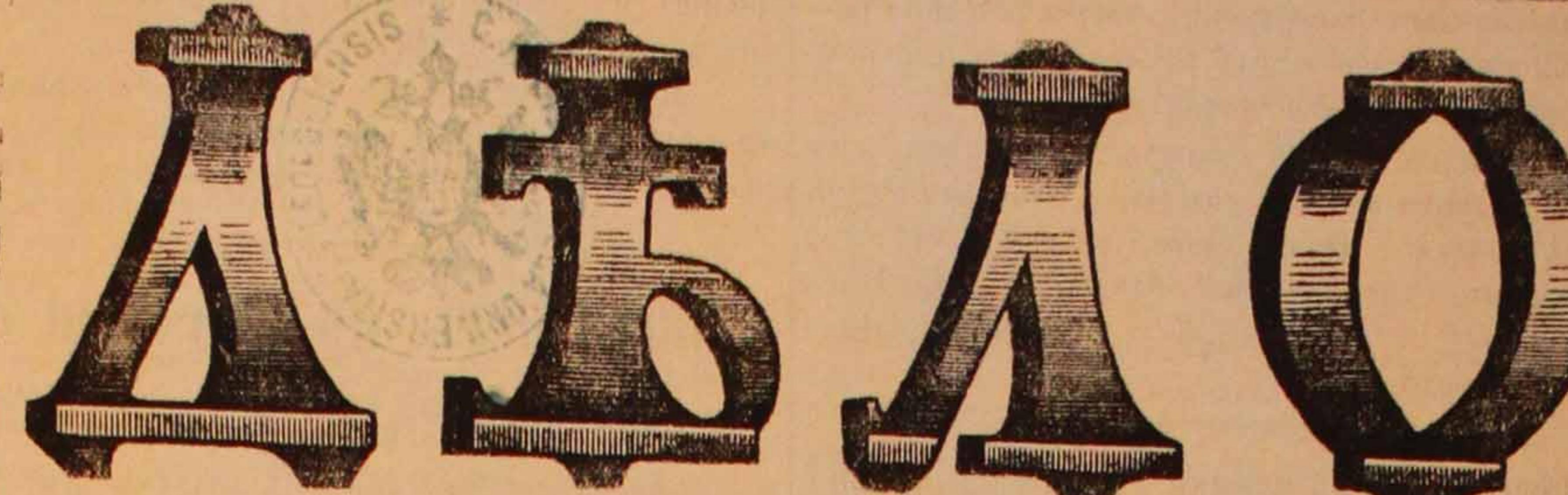
Рукописи не звертаються толькъ на попередню застереженію.

Поодиноке число стоить 12 кр. а. в.

Оголошенія призначаються по цѣлі 6 кр. а. в. бѣль одескія початкові.

Рекламашки неопечатаній вѣлький бѣль порта.

Предплату належить пересыплюти франко (найлучше поштовимъ поштовимъ) до: Адміністрації часопису "Дѣло" в. Галицька, Ч. 44.

ВІ. Читателівъ въ Россії просимо мати на увазѣ, що въ вимовѣ *жі*, *б*, *і* і *и* (въсерединѣ и на концѣ слівъ) = *и*, *и* (на початку слівъ и по самогласныхъ) = *і*, *і* (на початку слівъ) = *ві*.

Съ днемъ I (13) липня розпочався III. четвертрокъ. Просимо П. Т. Предплатниковъ виробнати всѣ рахунки.

"Kraj" о Русинахъ а галицко-польське дневникарство.

I.

Неразъ мы вже мали случай подати нашимъ читателямъ бѣльїзы заграницьихъ польскихъ газетъ до галицькихъ Поляківъ, накликаючи ихъ до менше або бльше справедливого поступованія съ Русинами. Якъ звѣстно, всѣ подобній бѣльїзы не знаходили послуху у нашихъ шовинистовъ — а недавній выборы, ба и факты случившійся вже по выборахъ до сойму, показують намъ наглядно, що галицькіи Поляки нѣчого добrego не хотуть научитися...

Нынѣ подаємо въ дословномъ переводѣ важнѣйший уступы найновѣйшої статії о Русинахъ зъ поважної польской газеты "Kraj", которая виходить въ Петербурзѣ, и зъ далека може безпристрастно оцѣнити галицькіи отношенія мѣжнародній. "Kraj" пише мѣжъ іншимъ:

"Чи Русини, яко меншостъ, мають вѣмрену собѣ справедливостъ, чи не дѣся имъ криза?

...Въ нынѣшніхъ часахъ кождый певно розумѣє, що не досить єсть заховувати певоры либеральній и консегуційній и що при консегуції такъ само якъ и при найбльшемъ автократичній формѣ правленія можна чинити репресію политичну и національну на народы и партії, остаючи въ меншості. Нынѣ чей нѣкто не сумнѣваєся о штучности системи парламентарной по такихъ пробахъ, якъ Наполеонові плебісциты, якъ посередній и беспосредній выборы въ Австрії, якъ *scrutin de liste* и *de l'arrondissement* въ Франції. Вѣдомо дуже добре, що найменше поднесенье або зниженіе склѣвъ выборчого цензу, голосованье зъ курій або зъ округовъ, чисто формальна змѣна укладу листъ выборчихъ, можуть бѣль разу помѣшати и до основы переобразити бѣльшіе партії въ кождой палатѣ. Що консегуція не вѣдна забезпечити права и справедлив-

вѣсть для меншості, доказомъ сего Познаньщина, где при консегуції существуютъ бѣльшіе вонючої о месть, доказомъ сего Кракія и въ загалѣ полудній Славяне въ Австрії...

Чи въ границяхъ наданої австрійскою консегуцію рѣвнopravnosti дѣютъ Поляки Русинамъ кривду? Съ рукою на серди мусимо бѣльїзы: такъ...

Отбуте 29 червня с. р. во Львовѣ народне Вѣче руске отслонило негативну сторону галицькихъ бѣльїзовъ. Галицко-польськіи дневники старалися виправдѣ ослабити значеніе того Вѣча, розказуючи несотореній рѣчи о галасливости и непорядку (? Ред.) нарадъ, — такъ якъ бы можно было вимагати бѣльїзовъ хлопскаго збору парламентарной етикеты, коли ви не заховувави перве вѣче въ державѣ: вѣденський парламентъ, который въ послѣдніхъ часахъ стався видовищемъ сценъ справдѣ со блазняючихъ. А однакъ революція руского Вѣча и всѣ домаганія, высказаний на нѣмъ, починній були кождому правдивому патріоту польскому наказати застановити надъ будущностею. Галицькіи газеты, замѣть кпнъ и огиджень збордѣ люду, починній були по-важно и основно рѣвнобратьи, чи домаганія высказаний въ рефератахъ вѣчевихъ бесѣдниковъ суть справедливій и чи можуть бути переведеній. Поки того не зроблять, поти мы мусимо думати, що Русини мають рацію, домагаючись, щоби консегуційна рѣвнopravnostь була въ практицѣ примѣнена широ и честно. Зъ висказанихъ на рускому Вѣчу домаганія переконуємо, що мимо застерьженої консегуцію рѣвнopravnosti языкової въ школахъ... нема доси анѣ одної рускої семинарії учительскої; що окружній инспекторы школъ и учитель въ рускихъ школахъ не мають достаточного знання руского языка; що доси єсть толькъ одна на цѣлу Галичину гімназія руска, и т. д. Домаганія, намѣряючи усунуги, хочь постепенно, ти несправедливости, мусять мати за собою цѣлу нашу симпатію. Рѣвножъ здається намъ, що заслугують на увагленіе "правно-політичній" революції Русиновъ, жадаючи н. пр., щоби адміністраційній и судовій урядники въ вѣденській Галичинѣ знали языки рускій, щоби точно виконували розпорядженія о рѣвнopravnosti обохъ языковъ; щоби знести заказъ уживати рускихъ буквъ при видааню рускихъ письмъ черезъ правительственный орга-

ни, и т. п. Въ спрахъ церковныхъ Вѣче запротестувало противъ бѣданія Василіанського монастиря Базитамъ, — котре явно противится существуючимъ законамъ, а именно закономъ зъ 1867 р., на основѣ котрого справы, належачий до рускої церкви має виключно она сама рѣшати... Чи се такожъ не справедливо?

Въ загалѣ мы не можемо въ нѣкій спосібъ погодити съ спеціально галицко-польськими понятіями о свободѣ совѣсти. Вже по рускому Вѣчу, по висмѣяню его жалобъ и склѣвъ на гнеть народный и религійний, случився слѣдуючій фактъ: Въ липню с. р. рускій парохъ въ Лаврікова противъ волѣ парохіанъ запрошивавъ Базитамъ на мисію. Прибули три сыни Лойола и розпочали богослуженье. Першого дня селяне держалися въ далека бѣль церкви, але другого дня сприкрилася имъ не прошена мисія, окружили церковь и вѣзвали пароха, щоби Базитамъ отправивъ... Жаданье се було такъ грізне, що ажъ посылано по жандармовъ... Якъ думаєте, читателъ, щобъ той, такъ много пригадуючій історію, найбльше обурило гдяжкіи галицькіи дневники польські? Чи то, що насилувано чувства и вѣрування народу? чи поступокъ пароха, рѣвнющійся зрадѣ своєї парохіальної пасти?.. О нѣ! Ихъ обурило поступованье селянъ, котрій съ звичайнимъ склѣвымъ привязаньемъ до традиції боронилися противъ накиненіемъ зъ горы нововведеніямъ, — ихъ обурила "нечестна" агитація сусѣдніхъ парохій противъ Базитамъ... Якъ же болестна та картка зъ історії "добровольного навертаня"! — А трираменій кресты? Чи можна було видумати бльше нещастної справы? Вѣдомо, що за давніхъ ще часівъ Русини уживали трираменій крестовъ. Отъ колькохъ лѣтъ, коли тенденція златинизовання уніяцької церкви въ Галичинѣ зачала проявлятися сумними фактами репресії и викликала контр-агитацію, почали Русини вертатися до давногого звичаю. Въ Залѣзіяхъ засуджено будовничого и комитета церковного на 100 зр. кары або 20 днївъ арешту. Будовничій хотѣвъ поставити однораменій кресты, але коли ударено въ давони на тревогу, народъ уоружений въ палицѣ и каміньє, чинно оперся тому. Митрополит Сембраторович ставнувъ по сторонѣ парохіанъ, а австрійске министерство вѣроисповѣданъ потвердило его рѣшеніе... Здавалосьбы, що справа на томъ повинна була скончиться, — але ось тепер власне розпочалася най

заязятѣйша агитація въ прасѣ. Си воно? — пытаємо. Чи галицко-польські газеты думають, що репресію, чи то днєвникарською, чи адміністраційною, придушать рухъ религійний?.. Чи власне не розбуджують ще бльше народний фанатизмъ, вмѣщуючись брутально въ сферу єго совѣсти, а на всякій способъ въ справу, котра єсть безъусловно справою домашно-внутрішною церкви уніяцької?..

Богато ще далосьбы сказати про тѣ сумній обявљи політичної и религійної нетолерантії. Ми вже о нихъ неразъ говорили...

Нѣ одинъ въ польскихъ дневникахъ не здобувся доси на вѣту поставити практичну програму поєднання, але майже всѣ ставлять се питанье справдѣ въ дивній способѣ. Кажуть они Русинамъ: "Выречтесь зрадливихъ підштѣтівъ партії, котра хоче знищити вашу религійну и народну самостійність, покажть, що хочете ити съ нами все и широ рука въ руку, а тогды допустимо вать до свого серця и стола!".. Знаємо добре сю пѣсенку и не дивуємося, що ухо Русиновъ не уводится ви мельдію. Всѣ поєднаня на свѣтѣ розиваються власне о таке фалшиве поставленнѣ квестії. Коли справдѣ хочемо згоды, то мусимо напередъ вдоволити справедливій домаганія Русиновъ, а потому говорити о поєднанніо... Треба передовсѣмъ зречися не лише всякихъ замахъ на цѣлість и окремѣшність церкви уніяцької, не лише зречися пустыхъ забаганокъ златинизувати руску церковь, але навѣть вистрѣгатися всего, що надавалобы позоры религійного переслѣдання. Практично беручи рѣчъ, на початокъ треба усунути Базитамъ и Змартвихстанцівъ бѣль чинного місіонарства на Руси, треба звернути за браны монастырь Василія на місія, не переслѣдувати судово чи адміністраційно трираменій крестовъ и т. д., — словомъ, треба ворвати съ нынѣшною "політикою непрошеной опѣки"!.. Въ сеймѣ належить не въ т. зв. "Русиновъ бѣль парады", котріхъ народъ своимъ не признає... але въ справедливихъ представителівъ руского народу... сотовити поважну репрезентацію руску, — се рѣчъ конечна для переведенія політики поєднання.. Якимъ способомъ можна піднести реально політику "поєднання", если "братори" замыкаються уста конституційною колодкою, если въ соймѣ нема правдивої рускої репрезентації, съ ко-

Юрій Даничичъ.

Въ вѣчну память дорогому братови Володимирови після сербськихъ жарель написавъ

Іосифъ Барвінський.

Дня 17 падолиста 1882 р. сумно загули давони въ городѣ Загребѣ, та рознесли сумну вѣсть, що не стало на свѣтѣ славного Серба, Юрія Даничича, Жаль и сумъ обгорнувъ кождый сербо-хорватське серце за симъ неутомимимъ роботникомъ на народнѣмъ полі, неутримимъ борцемъ за живий, народний сербо-хорватський языкъ и его права въ писменнѣствѣ, — жалко стало и цѣломъ правдиво ученному сѣнію за симъ славнѣмъ языкословомъ сербо-хорватскимъ, що своими неоцѣнными строго науковыми працями збогативъ музей славнѣкого языкословія, та въ полузднію боку піднѣсь его до висоты языкословія и до основы переобразити бѣльшіе партії въ кождой палатѣ. Що конституція не вѣдна забезпечити права и справедлив-

свѣтомъ, опанувала навѣть свѣтомъ славнѣкимъ, а въ славнѣкіихъ народовъ навѣть тими народами, що вже давно були позбавленій свої аристократії та високородного паньства (акъ Серби и Русини) — и то такъ

сильно, що нѣкто навѣть не припускати, що бѣль живий языкъ народний, языкъ простото-людѣвъ — мовлявъ, "языкъ чорни та пастуходъ" мгль бути языкомъ письменнимъ. Доперва при іонці XVIII-го а властиво съ початкомъ XIX-го столѣття почали сї густій аристократичній хмары протиарати, а въ-поза нихъ мовъ те промѣнне ясного сонця прозирала гадка, що книжки треба народнимъ языкомъ писати. У Сербо-Хорватського Доситія Обрадовича (1739—1811) першій висказався: що книжки для народа треба писати въ его живомъ народнѣмъ языцѣ, бо въ томъ валижити ширене науки и въ масы народній, а оттакъ и збережене народності. Але Доситій, висказавши сю

идею, самъ не показавъ, котрій то языкъ — языкъ народний. Стоячи на грунтѣ церковно-славнѣкого языка, заступленого по-слѣдною фазою руско-славнѣкого, онъ самъ наробивъ чимало побрѣховъ противъ народного языка, того що жіє въ устахъ народа. Ба що бльше, Доситій послѣдувати були тої гадки, що письменний сербо-хорватський языкъ треба утворити на грунтѣ церковно-славнѣкого съ его правописею и дальше, що се не толькъ що не буде грѣшно противъ висказаної Доситомъ

тезы, але навѣть даже спасенно — мѣшати до сербского языка церковно-славнѣкій слова, звороты и форми, що черезъ те станеся языкъ и рѣднѣйшимъ и до висшого слога способнѣйшимъ.

Тымъ часомъ виступивъ другій мужъ, що довершивъ другу половину висказаної Доситомъ тезы, и показавъ: котрій и якій се той правдиво народный языкъ, що нимъ треба книжки писати. Сей мужъ бувъ Вукъ Караджичъ (1787—1864). Знаючи, що живого народного языка нѣ въ бѣді лучше не віднайти, якъ въ народнѣхъ устныхъ творовъ, — бо що для образованого писана литература, та для простолюдина творы устної словесності, — почавъ въ народа вбирати пѣснѣ, пословицѣ, казки, загадки и т. и., та вказуючи на сю словесності устну сказавъ, що сей народный говіръ, то основа и найбогатѣйшій матеріалъ до письменного народного языка, толькъ треба его познati и вивчити. Що жъ надто поставивъ Вукъ свою правописею

противъ народнѣмъ языка, котрій то языкъ — языкъ народний. Стоячи на грунтѣ церковно-славнѣкого языка, казавъ Вукъ, що и той языкъ має свои питомій бѣднѣни и цѣлу исторію за собою, що сербскому писателеви треба внати

и мѣриломъ для языка сербскаго и обогатити та облагородити языку народный, що въ нѣкому въ того сторонництва не було иено, якъ далеко мав сягати ємшанія церковно-славнѣкого съ сербскимъ та яка засада мав бути въ правописи. Въ цѣлому сторонництвѣ, противнѣмъ Вуку, не було и двохъ, що съ собою годилися, не було и одного языкослова знатока, що въ дилетантії бавилися уряджуваньемъ языка и правописи. Ба що бльше, мѣжъ тими людьми не було нѣ одного, кто бы знатъ языку славнѣкій після тогочасної науки языкословії, и не переставали наявѣти після 1

того можнабы трактувати и котру самъ на-
рдъ узанавабы своимъ повномочникомъ?...

По переведеню тыхъ двохъ кардиналь-
ныхъ квестій: релігійной терпимості и пра-
вильныхъ отношеній въ соймѣ, — управиль-
неніе дальшихъ буловы вже лишь пытаньемъ
часу... Пдела нашої думки... належалобы впро-
вадити обовязковій выклади руского языка въ
школахъ польскихъ, бо кождый, чи то дѣдичъ
чи урядникъ, адвокатъ, судія, лѣкарь, учитель,
каждый стыкається съ народомъ и языкомъ его
повиненъ знати. Приняте тон засады рѣши-
лобы судьбу дальнихъ внесеній, поставленыхъ
на львовскому Вѣчу и стремлячихъ до того,
щобы особы, урядуючій въ всхдній Галичинѣ,
знали языкъ двомиліонового (?) народу. Ивша
порушеніе на Вѣчу справы дотыкаютъ мнѣше
або больше совѣтного сповідання закономъ
людямъ звѣрѣвъ стрѣляти! И щожъ дѣєсъ?
Отъ послухайте прошу:

I. Въ осени 1882 р. прійшовъ медвѣдъ у
вечеръ ажъ до хаты Андрія Штефанюка, у-
бивъ его корову за 50 зр., подеръ ще одну
річничку-телицу, которая однакожъ выходила, але
за короваче мясо дали жиды 13 зр. — Зъ
йттамъ пойшовъ медвѣдъ до Стася Бойка, але
тамъ его прогнали, длатого побѣгъ бѣть на па-
совиско „Гига“ и подеръ 3 телицѣ. Лишь
невѣдомо менѣ добре, що въ ними зробили.
Все то дѣяло въ протягу поль добы, и не
було інѣ алѣсного, інѣ побережника, інѣ жадної
душѣ живої, котрабѣ була дикого звѣра уби-
ла? А бѣть такъ собѣ гулявъ свободно посередъ села! Єсть у насъ, правда, постерунокъ на 4 жандармовъ и тѣ моглибы своими репе-
тирами багато звѣра убити, але щожъ, коли
имъ не вѣльно.

II. Сегожъ таки року 1883, недавно, бо
може передъ трема тиждніями, убивъ медвѣдъ
у газди Дмитра Чемиги кобылу за 80 зр. на
Поляніяхъ Чемиговихъ, а на полонинѣ
„Яврникъ“ убивъ іншій медвѣдъ одного бу-
гая, а одного доброго молодого вола въ варто-
сти 150 зр., бо звѣрь той выбирѣвъ найкрасшій
штуки. Волы тѣ були власностю Ивана Пар-
феновича, до котрого и „Яврникъ“ належить.
Парфеновичъ такъ тою школою налякається, що
вараїть свою худобу забравъ до дому, а чужу
лишивъ. Пастырѣ просили его, щобы бѣть ихъ
худобу забезпечивъ бѣть евентуальної школы,
чи то щобы людей вѣльшивъ, чи щобы лѣп-
ши и бевечнѣйшій стайнѣ поклавъ, але сей
екупяга не хотѣвъ, а навѣть съ людьми по-
бився, тожъ и они въ тої полонинѣ худобу
забрали. А треба знати, що у насъ тѣснота за-
пашу, особливо въ Коломыйщинѣ, но мимо
того бѣдній люд поутѣкали, щобы цѣлкомъ не
утратити худобы.

III. Въ Ворохтѣ, у Грица Роеїнського,
ночувала пара красныхъ волівъ молодыхъ въ
вартости 200 зр. на нашѣ коло хаты, оба по-
путаній, щобы де не позаходили далеко. Тожи
таки ночи ударили на нихъ медвѣдѣ, кинувся
на плечѣ одного, но волъ не давався, а ставъ
дуже утѣкати, тымъ бѣльше, що звѣрь жи-
вцемъ дерѣ ему тѣло и вѣвъ въ на людеску
голову мѣжъ лопатками. Зъ величезного стра-
ху и болю утѣкаль бѣдный волъ, що мѣгъ, и
буви не дався, кобы не спутаний та не пло-
ти по дрова. Но мимо того бѣть гнавъ съ
медведемъ на плечехъ, близько километръ че-
резъ города, а о плоты ударили собою съ та-
кою силою, що 4—5 оринъ въ плотѣ (гуцуль-
скомъ!) поперебивъ, мовы перерѣзанъ на
двоє. Надъ Протомъ, куди волъ побѣгъ, люде
вічлажане при худобѣ прогнали медвѣда, а
вола ажъ рано въ гущавинѣ вишукали. Газда
не хотѣвъ вола добивати, якъ ему радили, але
его лѣчить, но вѣдай на пусто. Таке у насъ
вывторюється по селяхъ!

IV. Кромъ медведя и вовка величезній
шкоды робити людямъ дикъ, котрый все ни-
щить, куда поступиться: сїножати, збожжа, ба-
раболѣ, огороднину и проч. И сего закаляли
бити! „Най ся годує!“ — сказавъ одинъ скар-
бовий наставникъ на нарѣканіи людей на ди-
ка... Дмитръ Германъ розказувавъ, що бѣть съ
сусѣдами не спити по цѣлыхъ ноочахъ, а ого-
родѣвъ передъ дикомъ пильнути. А роблять
такъ: кладуть въ колыбахъ ватру, буть о до-
шки, о косяхъ, дзвонять, и всякий іншій дива
вирівляють нещастній, щобы лише свою пра-
цю зааратувати. Но не всѣмъ то и удаєся.
Звѣрь бо той внищивъ Петрови Петрапуцкови,
бѣдоласѣ, всю бараболю, овесь и сїножати, и

добровольне навертанье“ та регулеванье кве-
стій азбуки або формъ креста — дорогою роз-
порядженіе адміністраційныхъ?...

На сю статію „Kraj-u“ отповѣли доси-
дѣ галицко-польській газеты: „Czas“ и „Dziennik polski“. Наши уваги до самої статії и
розвбрѣ хитрьхъ и облудныхъ отповѣдей
„Czas-u“ и „Dziennik-a pol.“ подамо сліду-
ючимъ разомъ.

Може ся сумна новина до чого здастся?

Дописъ зъ Микуличина.

Страшні шкоды терплять Гуцули бѣть
дикіхъ звѣрівъ, а нѣкто имъ си не вертає,
щобы особы, урядуючій въ всхдній Галичинѣ,
знали языкъ двомиліонового (?) народу. Ивша
порушеніе на Вѣчу справы дотыкаютъ мнѣше
або бѣльше совѣтного сповідання закономъ
людямъ звѣрѣвъ стрѣляти! И щожъ дѣєсъ?
Отъ послухайте прошу:

I. Въ осени 1882 р. прійшовъ медвѣдъ у
вечеръ ажъ до хаты Андрія Штефанюка, у-
бивъ его корову за 50 зр., подеръ ще одну
річничку-телицу, которая однакожъ выходила, але
за короваче мясо дали жиды 13 зр. — Зъ
йттамъ пойшовъ медвѣдъ до Стася Бойка, але
тамъ его прогнали, длатого побѣгъ бѣть на па-
совиско „Гига“ и подеръ 3 телицѣ. Лишь
невѣдомо менѣ добре, що въ ними зробили.
Все то дѣяло въ протягу поль добы, и не
було інѣ алѣсного, інѣ побережника, інѣ жадної
душѣ живої, котрабѣ була дикого звѣра уби-
ла? А бѣть такъ собѣ гулявъ свободно посередъ села! Єсть у насъ, правда, постерунокъ на 4 жандармовъ и тѣ моглибы своими репе-
тирами багато звѣра убити, але щожъ, коли
имъ не вѣльно.

II. Сегожъ таки року 1883, недавно, бо
може передъ трема тиждніями, убивъ медвѣдъ
у газди Дмитра Чемиги кобылу за 80 зр. на
Поляніяхъ Чемиговихъ, а на полонинѣ
„Яврникъ“ убивъ іншій медвѣдъ одного бу-
гая, а одного доброго молодого вола въ варто-
сти 150 зр., бо звѣрь той выбирѣвъ найкрасшій
штуки. Волы тѣ були власностю Ивана Пар-
феновича, до котрого и „Яврникъ“ належить.
Парфеновичъ такъ тою школою налякається, що
вараїть свою худобу забравъ до дому, а чужу
лишивъ. Пастырѣ просили его, щобы бѣть ихъ
худобу забезпечивъ бѣть евентуальної школы,
чи то щобы людей вѣльшивъ, чи щобы лѣп-
ши и бевечнѣйшій стайнѣ поклавъ, але сей
екупяга не хотѣвъ, а навѣть съ людьми по-
бився, тожъ и они въ тої полонинѣ худобу
забрали. А треба знати, що у насъ тѣснота за-
пашу, особливо въ Коломыйщинѣ, но мимо
того бѣдній люд поутѣкали, щобы цѣлкомъ не
утратити худобы.

III. Въ Ворохтѣ, у Грица Роеїнського,
ночувала пара красныхъ волівъ молодыхъ въ
вартости 200 зр. на нашѣ коло хаты, оба по-
путаній, щобы де не позаходили далеко. Тожи
таки ночи ударили на нихъ медвѣдѣ, кинувся
на плечѣ одного, но волъ не давався, а ставъ
дуже утѣкати, тымъ бѣльше, що звѣрь жи-
вцемъ дерѣ ему тѣло и вѣвъ въ на людеску
голову мѣжъ лопатками. Зъ величезного стра-
ху и болю утѣкаль бѣдный волъ, що мѣгъ, и
буви не дався, кобы не спутаний та не пло-
ти по дрова. Но мимо того бѣть гнавъ съ
медведемъ на плечехъ, близько километръ че-
резъ города, а о плоты ударили собою съ та-
кою силою, що 4—5 оринъ въ плотѣ (гуцуль-
скомъ!) поперебивъ, мовы перерѣзанъ на
двоє. Надъ Протомъ, куди волъ побѣгъ, люде
вічлажане при худобѣ прогнали медвѣда, а
вола ажъ рано въ гущавинѣ вишукали. Газда
не хотѣвъ вола добивати, якъ ему радили, але
его лѣчить, но вѣдай на пусто. Таке у насъ
вывторюється по селяхъ!

IV. Кромъ медведя и вовка величезній
шкоды робити людямъ дикъ, котрый все ни-
щить, куда поступиться: сїножати, збожжа, ба-
раболѣ, огороднину и проч. И сего закаляли
бити! „Най ся годує!“ — сказавъ одинъ скар-
бовий наставникъ на нарѣканіи людей на ди-
ка... Дмитръ Германъ розказувавъ, що бѣть съ
сусѣдами не спити по цѣлыхъ ноочахъ, а ого-
родѣвъ передъ дикомъ пильнути. А роблять
такъ: кладуть въ колыбахъ ватру, буть о до-
шки, о косяхъ, дзвонять, и всякий іншій дива
вирівляють нещастній, щобы лише свою пра-
цю зааратувати. Но не всѣмъ то и удаєся.
Звѣрь бо той внищивъ Петрови Петрапуцкови,
бѣдоласѣ, всю бараболю, овесь и сїножати, и

зробивъ на 20 зр. шкоды. А чи счисливъ я
иншій шкоды, якъ дѣютьсѧ всюды?

Може бѣ наші послы внесли ту кривду
въ радѣ державній, бо ту нема зъ нѣ откі
ратунку!

ПЕРЕГЛІДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Король сербскій Мілана) прійхавъ дна 20
л. серпня до Вѣдні, где его привітали на двоїці
железницѣ депутатія сербской колонії. Именемъ
цѣсаря повітавъ сербского короля генеральний
адютантъ а незадовго потому пріймавъ бѣть ми-
ністра справъ заграницьхъ гр. Кальнокого. На
другий день с. е. 21 серпня зробивъ Міланови
визиту цѣсарю, опобла ревізитувань бѣть гр. Каль-
нокого у котрого пробувъ довшій часъ. До побуту
Мілана въ Вѣдні пріязнюють политичне знач-
ченіе и думають, що вѣдненська его візита сто-
ить въ звязи съ приступленьемъ Сербії до ав-
стрійско-нѣмецкого союза. О сколько ся комбінації
реальнія, покаже найблизна будучість а що
она дуже інѣоятна, на ве вказає насторожа, завѣдованія
з новихъ, по вѣсни, но вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣсни въ таблицѣ и при-
зываемъ национального імна, „Zivila Hrvatska“
роздібло ихъ въ дробі кускі и вкинено до потока.
Коло 2-ої години зъ полудня зросло
число зборного народу до 1000 людей. Дея
поліціянти, що стояли на сторожі, завѣдованія
з новими въ новихъ, по вѣсни, привітавши
з новими, утѣклі. Потому знято вѣ

республиканской идеи в Италии, аж такоже юнкії офіційний рух майже по всіх державахъ застосовують толькі думати, якъ та такъ чистої вільності монархівъ. Король румунський приїхавъ до Парижу, — доносять телеграмми — а король Міллінъ вибирається до Іспанії и задержитъ по дорозѣ въ Венецію, где страйтъся съ королемъ румунськимъ, который якъ разъ тогдь буде візитомъ въ Німеччину до дому. Въ осені єде король Міллінъ на велики маневри до Гомбурга, въ котрій діставъ вже лестне для него запрошене въ Німечкого імператоря. Тоді такоже вибирається и король Альфонсъ испанський до Німеччини; непокой въ власності краю надає більші поїздки и думки, що они его подорожи не перешкодятъ. Ти разъїзды монархівъ мимоволі насувають гадку, що то толькі спокойна гра на великихъ шаховиці Европи. Ледве що лиши черноморській конікъ — наколи намъ такъ порівняти вільно — скочивъ на небезпеку для противника після, якъ вже вправний грач ажъ двома фигурами виступивъ на передъ и що зручно заслонюється третімъ. Король румунський виїхавъ до Берлина виїздѣ въ дуже спокойній із око цілі, бо хоще, щоби подати до хресту сина князя Вильгельма пруского. Стоя то доказомъ, що въ Берлінії не забули зовнішній на короля Кароля хоча і неконечно тамъ на руку погроза его правительства супротивъ могучого союзника німецкого імператоря. Але подорожь короля румунського має інше значене не толькі родине а румунській министръ Братіло не дармо єде за своїмъ владігемъ до Німеччини. Єсть дів'я справи, котрій нині для Румунії рівно важній. Перша єсправа дунайска. Румунія яко побережна держава має безперечно всієкъ изродне право за собою але мимо того буде мусѣла уступити сильнішій супротивнице австро-венгерській державѣ. Наколи Румунія змушена вже робити уступства зъ свого природного права то все не має потреби уступати зовнішній безхосено. Подорожь отже румунського короля до Берліна склонить Румунію до уступленія і зробить конець дунайській ісправѣ а зато виїзди користими зъ другою стороною. Румунія буде досі зоставлена майже сама себѣ і ве займала супротивъ потрійного союза і можливихъ дальнихъ на его подстать комбінацій жадного виразного становища. Своїмъ недавнімъ поступованьемъ пересвѣдилася, що румунська приєднанія не доведе єї до цілі; се адже що лише дозволяє румунський король въ Берлінії і тамъ певно его поучать, що толькі єзгдѣ і союзѣ головныхъ представителівъ потрійного союза може Румунія надіятися для себе найбільшого хосна. Що таке зближене Румунії до потрійного союза есть не толькі можливе але іаже певне, нині вже івко не сумнівається.

Що прийміше єсть положене короля Міллінъ. Попавши въ неласку Россії, и выданый — що таїк скажемо — впливови Черногори, змушеній шукати помочи тамъ, где вже давно отдають, а Румунія наблизиша сусідка, найприроднішімъ его союзникомъ; съ нею порозумѣтися же найвиша потреба.

Теперьшне угрупованье державъ отже такъ уложилося, що побоць потрійного союза станутъ лиши Сербія и Румунія а може и Іспанія. О сколько таки комбінаціи справедливій, найблизішімъ его союзникомъ; съ нею порозумѣтися же найвиша потреба.

Россія. Підъ проводомъ товариша министра внутрішніхъ дѣлъ, шефа жандармерії Орловского, засѣдає спеціальна комісія розсмотрююча ісправи політическихъ переступниківъ і тихъ, котріхъ яко підозріванихъ заслано на Сабіръ. — Розбіглашася поголоска, що министръ внутрішніхъ дѣлъ гр. Толстой діставъ димісію по поводу підозріванихъ въ Катеринославѣ. Гр. Толстой має на жданіе цара представити ему підозріванихъ погромъ, а коли царь діставъ зъ боку о правдивості стань рѣчей, застава єсть гр. Толстой другій разъ попсенено и при єї способності має сказати до него: "Чи хоче и надо мною розтягнути цензуру?" Гр. Толстой хотѣвъ звінитися, але царь того не дозволивъ. Єї поголосокъ однакоже, яко приватной, не може на разъ присудити великого значенія.

Франція. Виборы до генеральній ради доказують наймішіе, що Франція не потребує вже тепер боятися монархістовъ; ихъ впливъ вже тепер майже зовсімъ упавъ на провінції. Провінцію Дордонь уважано досі за найбільше прихильну Бонапартістамъ; якъ однакоже показається, вибрали тамъ республиканці 11 місць.

Виборы до генеральній ради доказують наймішіе, що Франція не потребує вже тепер боятися монархістовъ; ихъ впливъ вже тепер майже зовсімъ упавъ на провінції. Провінцію Дордонь уважано досі за найбільше прихильну Бонапартістамъ; якъ однакоже показається, вибрали тамъ республиканці 11 місць. Ізъ Бретанії побѣдили республиканці легітимістовъ; въ Ліо звали вибори вправді орлеаніста Депса, але се вибрали публично передъ виборцями на престоль, було въ війску 20.000 надъ-числовихъ офіцій і для того показалася потреба застосувати авансъ. До революційнихъ братствъ, які потворилися зъ підофіцій і офіцій низшої ранги, не смѣвъ івко зъ цивільнихъ вступати. За та братства візяся Зорія такъ, що зъ цивільнихъ івко зъ той не зінавъ і спомагавъ їхъ грішами. Коли вибори вибрали авансъ, мавъ кождий офіцій авансувати о дві ранги вище. Повстанці чисили богато на республиканський духъ въ народѣ, особливо по містахъ; въ той однакоже дуже завелися і для того вибори такъ скоро упали. Чотирохъ найстаршихъ підофіцій і офіцій проводили вибори виборчими, голововихъ проводили виборчими, орлеаніста Депса, але ще застосувалася та, що мусіть нині думати надъ тимъ, якъ єзъ та пугачини зручно вивинутило. Характеристично пише въ той візъ "Керні. Гран." въ Таматавѣ,каже ся газета, здається, що мы підішли, таємъ часомъ Гондії непокоять цілу окопію, палить плянтахи цукровий, граблять чистіхъ и разъ въ разъ не дають намъ зовсімъ спокойно. 17 с. м. виїхавъ король до

іспанійськихъ провінцій. Въ цілодній Іспанії запанувавъ вже спокой. Въ осені виїде король Альфонсъ вже на центр до Німеччини, а ту ще справа Тонкіну чимъ разъ отася небезпечнішою і мы на маємо средство, щоби всему тому дати раду." — Згодно єсть бажаньемъ Перса постановивъ министеръ губернії Півдня завести на Мадагаскарѣ міліцію зъ тамошніхъ жителівъ прихильнихъ Француза. Число той міліції має виносити 3000 людей; они мають бути отповідно узброяні і получени съ французькою піхотою. — Що до справи въ Тонкінѣ, то показується, що Хини нікакъ не хотять зечися передъ виборами і думки, що они его подорожи не перевідходитъ. Ти разъїзды монархівъ мимоволі насувають гадку, що то толькі спокойна гра на великихъ шаховиці Европи. Ледве що лиши черноморській конікъ — наколи намъ такъ порівняти вільно — скочивъ на небезпеку для противника після, якъ вже вправний грач ажъ двома фигурами виступивъ на передъ і що зручно заслонюється третімъ. Король румунський виїхавъ до Берліна виїздѣ въ дуже спокойній із око цілі, бо хоще, щоби подати до хресту сина князя Вильгельма пруского. Стоя то доказомъ, що въ Берлінії не забули зовнішній на короля Кароля хоча і неконечно тамъ на руку погроза его правительства супротивъ могучого союзника німецкого імператоря. Але подорожь короля румунського має інше значене не толькі родине а румунській министръ Братіло не дармо єде за своїмъ владігемъ до Німеччини. Єсть дів'я справи, котрій нині для Румунії рівно важній. Перша єсправа дунайска. Румунія яко побережна держава має безперечно всієкъ изродне право за собою але мимо того буде мусѣла уступити сильнішій супротивнице австро-венгерській державѣ. Наколи Румунія змушена вже робити уступства зъ свого природного права то все не має потреби уступати зовнішній безхосено. Подорожь отже румунського короля до Берліна склонить Румунію до уступленія і зробить конець дунайській ісправѣ а зато виїзди користими зъ другою стороною. Румунія буде досі зоставлена майже сама себѣ і ве займала супротивъ потрійного союза і можливихъ дальнихъ на его подстать комбінацій жадного виразного становища. Своїмъ недавнімъ поступованьемъ пересвѣдилася, що румунська приєднанія не доведе єї до цілі; се адже що лише дозволяє румунський король въ Берлінії і тамъ певно его поучать, що толькі єзгдѣ і союзѣ головныхъ представителівъ потрійного союза може Румунія надіятися для себе найбільшого хосна. Що таке зближене Румунії до потрійного союза есть не толькі можливе але іаже певне, нині вже івко не сумнівається.

Англія. Король Зулусовъ Кечвейло не толькі єсть небитий, але зачинає навіть съ давною силою панувати. Недавно виїдавъ до Англичанки, леди Диксі, свою давною пріятельки, телеграму, въ котрій доносить, що єзъ лишь легко ранений а впрочемъ зовсімъ здоровъ. Жалується лишь на англійській правительство, що оно его опустило и дозволило его противнику вести съ нимъ війну. Якъ зачуваємо, Кечвейло зладився вже самъ съ своїмъ противникомъ і побивъ его на галову. — Якъ народъ повенъ патріотизму и глубокого почуття своїмъ доброю справи умѣє карати своихъ зрадниківъ, найлучший доказъ дають Ірландці. Пріордічній суду присяжнихъ въ процесѣ убийцівъ въ парку Фенікській мусѣль виїхати зъ Ірландії, бо жадно хвилі не буває певний свого житя. Їх скелі зовсімъ упавъ, бо івко не хотять у него купувати. Якъ бы не правительство, то мусѣль бувъ лишити дбѣмъ пусткою і платити за него податки, бо івко не хотѣвъ его кавтъ отнаймати. Въ Чикаго въ Америцѣ зображалось більше якъ 10000 ірландськихъ выходцівъ і феніянъ і постановили всіми силами старатися, що Ірландія стала зовсімъ независимо. Займаючи єсть, якъ тепер въ Ірландії пояснюється, що таке склонити до сего кроку. Правду скажати, причинъ видимыхъ нині нема, — а достоинство співника двору зовсімъ не перешкоджає бути посломъ сойму, тымъ больше, що п. сов. Ковалській мандатъ на посла до ради державної задержує.

— Ц. к. Намѣстникъ Залескій бувъ позавчера на відлінці у міністрівъ гр. Таффе, Біляндта і Конрада і зложивъ въ руку цісаря присягу на вѣрность въ своїмъ урядѣ.

— Проеос. еп. Сильвестръ виїхавъ въ понедѣлокъ до Унева, а поверне до Львова около 1 л. вересня.

— Поминальне богослужіння за бл. п. Володимира Барвінського відбудеться въ суботу дні 13 (25 л.) серпня о годинѣ 9-тій рано въ Рогатинѣ. На се богослужіння запрошуються окрестніхъ Веч. священниківъ і всіхъ І. Т. почитателівъ покойного.

— Поправа испытавъ зрѣlosti розпочинається въ середині школахъ во Львовѣ: 1) въ гімназії академічній (рускій) і въ II-їй гімназії (німецькій) д. 21 л. вересня; 2) въ гімназії Францъ-Іосифа і въ IV-їй гімназії д. 17 л. вересня; 3) въ школѣ реальній д. 19 л. вересня с. р. Въ тій дні відбудеться такожъ евентуальний появъ испытавъ зрѣlosti, письменній і устиній. Поправляти испытавъ зрѣlosti мають студенти львівській въ той гімназії, где єго здавали передъ вакаціями; студенти зъ провінції можуть зголоситися до котріхъ не будуть гімназії. До поправи испытавъ зголоситися два дні передъ речинцемъ, а до цілого устного испыту бути днівъ напередъ.

— Испытавъ на учительвъ школъ народнихъ і виїдловихъ розпочинається во Львовѣ 21 л. вересня. Поправи треба внести на руки комісійної дирекції (ул. Калѣча, ч. 5) найдальше до 6 л. вересня.

— Испытавъ зрѣlosti въ Коломиї відбувається єсть 16 липня до 2 серп., і. ст. підъ проводъ інспектора Солтиковича. До испыту зголосилося 30 учениківъ зъ помѣжъ тихъ 10 Русиновъ. Мѣжъ 5 дітичними суть два Русини імено: Нестор Рудницкій і Іполит Хоминъ. Съ добрымъ усіхъ зголосили матуру 14, мѣжъ тими Русини: Евстихій Шимериковський, Юліанъ Цурковський, Євгеній Данилович, Миколай Лукашевич і Атанасій Терлецький. По феріяхъ поволено 8. поправокъ, одного репробовано на початокъ а одного на цілий рікъ.

— Небавомъ вже розпочинається вписи воспитанницъ въ рускій пансионатъ чч. Василіонъ во Львовѣ. За харч, мешканіе і слугу платиться єсть одній місяціально 20 зр.; за науку музики на якому буде інструментъ або за науку потного співу місяціально 5 зр.; за науку французької, італійської або англійського язика 2 зр. місяціально; за науку кравецтва, крою і шитя місяціально 2 зр.; за іране єзъ 1 зр. Кажда воспитанница повинна бути засмотрена въ звичайну домашніу управу, надто въ одну сукню зъ крою і цвѣту однаково для всіхъ пансионарокъ. Кожда воспитанница мусить мати три тарелі, ложку, ніжъ, вилки і склянку. У котріхъ того нема, буде мусѣла за виїдлови їхъ і за шафу для свого ужитку платити 5 зр. на рікъ.

— Въ дівочій школѣ при женському монастирѣ Василіонъ въ Дворовѣ. Зачинаються науки дні 1 л. вересня. Управа Родичевъ і Оїкуніовъ, наміряючи почтити насъ повіреніемъ своїхъ дітей, щоби не ополянитися. Иде і тое, щоби панінъ наукъ можна вичерпати а при єзъ щоби ще була пожеланій успѣхъ въ предметахъ надзвичайнихъ. Монастиръ удержує самі лучші учительки і гувернантки. Ведда потреби доходити здобній учитель до гдялихъ предметовъ. Діти мають добре удержаніе, всікожі надзоръ і опеку.

— Цяа приступна. Близкій вѣсти въ монастирѣ. — Зъ заведена наукової при монастирѣ Ч. Св. В. В. Яворовъ.

— **Максиміліанъ Добжанський**, старший братъ родного п. Яна Добжанського, редактора Gazetы Narodowъ-ї, пономарчикъ добръ гр. Станіслава Потоцкого зъ Бережанщины, — умеръ дні 15 л. серпня на запаленії легкихъ. Небіожникъ бувъ руского роду, але подобно якъ його братъ виїхавъ зъ монастиріемъ, а при єзъ — якъ звичайно бувавъ у офіціїлістѣвъ, — стався людиною для висшихъ єсть себѣ сліпо послушно, а для низшихъ безпощадно. Небіожникъ бувъ собѣ "королікомъ" въ добрахъ свого хлібодавця. О його политичній фанатичності и его мотивости розказують и священники и селяне нечуваній рѣчи. Мы попрестаємо на одній характеризуючомъ єго поступраванье фактѣ, якій случився при последніхъ виборахъ. Одинъ выборецъ, богатый селянинъ вживъ чинити".

— Градъ — якъ доносять намъ зъ Рогатини, наробивъ минувшого тыждня въ тамошній окрестності великихъ школи.

(о) **Львівський антисеміти** не такъ небезпечний, якъ где інде; доказомъ сего незначаючи розрухъ, якій проявився минувшою пятницю після того, якъ перестала грати музика по поводу надходячихъ іменинъ цісарськихъ. Якъ звичайно, до "банди" прилучається богато босихъ єй любитељівъ, а въ п'ятницю сталося се тымъ больше, бо вже всі були по роботѣ и могли спокойно любуватися гуками великого бубна. Коло музики збігалося отже богато роботниківъ і термінаторівъ, а вертаючи опісля великою товорою черезъ Руску улицу не мало наробили переполоху міжъ жидами. Дуже єсть що якісь хлопецъ, — якъ здається навіть не "термінаторъ" — виї

гостей. Говорить, что приветлив и товарищ Французы, объясняючи въ свою отдельную модель съ наибольшою терпеливостю, единают собѣ у всѣхъ велику симпатию и поважанье.

Курьер львовскій зъ днія 21. л. серпня 1883.

	платить жадають
	австр. валютою
1. Акція за штуку.	р. кр. р. кр.
Железн. Кар. Люд. по 200 р.	297 — 300
Льв.-Черн.-ле по 200 р.	167 50 170 50
Банку ген. галіц. по 200 р.	287 — 293

	платить жадають
	без зупинки
2. Листы засл. за 100 р.	98 90 99 90
Общ. кредит. галіц. по 5% ам.	89 50 90 50
— по 4% ам.	98 90 99 90
Банку ген. галіц. 6% ам.	101 50 102 50
Листы дов. гал. рус. банку п. 6%.	101 — 102 50

	платить жадають
	без зупинки
3. Листы довжн. за 100 р.	98 80 99 80
Общ. роль. кред. Завод. для Гал.	95 — 98 —
и Буков. 6% лесов, вт. 15 літъ	101 25 102 50
4. Облиги за 100 р.	18 — 20 —
Индемінація галіц. 5% м. к.	22 — 24 —
Облиги комуналів Гал. банку	5 55 5 65
rustic. 6%.	5 56 5 67
Пожички кр. з р. 1873 по 6%.	9 45 9 55
5. Лічеси міста Кракова.	9 74 9 84
Станиславова.	1 54 1 64
6. Монеты.	1 16 ³ / ₄ 1 18 ³ / ₄
Дукатъ гольденбергскій.	58 15 58 90
цѣаркій.	
Наполеондорфъ.	
Імперіяль.	
Рубель россійскій срѣбровый.	
100 марокъ вѣнгрийскій.	
Серебро.	

КАДИЛО КОРОЛЕВСКЕ

поручач торговля

(3-3)

	МИХАИЛА ДЫМЕТА
	во Львовѣ:
1/2 кілля I сортъ (Salon)	1·70
1/2 " II "	1·30
1/2 " III "	1·10
1/4 " Бурштыну дробного	50
1/2 " Ладану	45

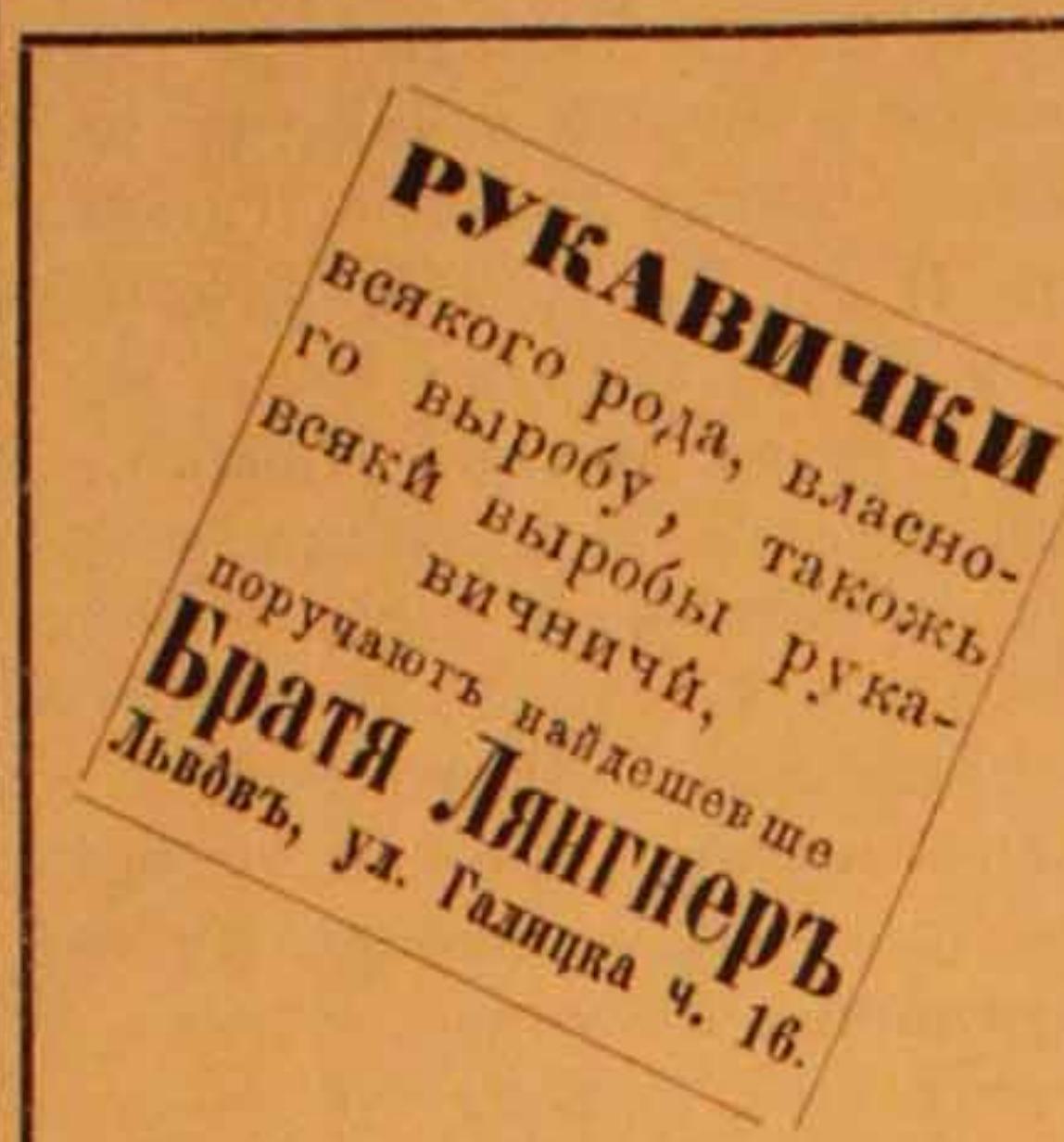

ВЪ СТАНИСЛАВОВЪ

найдутъ съ початкомъ шк. року 1883/84 у честной родины русской, мешкаючи при улицы Средней въ домѣ п-б Гузаревъ и, примѣщеніе и правдиво родительскому опекѣ

4 студенты

зъ I до V клясь гимназіальныхъ або реальныхъ. Цѣна умбрена. Надѣбръ веде рускій катихітъ гимназії, звѣстный зъ своеи правдиво батьківской опекѣ и пріильности для руской молодежи.

Въ Сяноку

въ парижіймъ домѣ, підъ новымъ костеломъ близъ гімназії, знайдутъ

4 ученики помѣщенье

на станцію и харчъ съ родительскою опекою за умбрену цѣну. Инструкторъ въ домѣ, надѣбръ веде о. катихітъ гимназії.

Юлія Гмітровікъ

вдова по священику.

Выдѣль Рады повѣтової въ Кам'янцѣ Струмилової розписує конкурсъ на посаду секретара щвѣтового съ платною 800 зр., съ додаткомъ активальнимъ 200 зр. и съ пятильтьемъ 100 дѣйстивої пенсії.

Посада буде замѣщена провизорично на одинъ рокъ; потімъ може послѣдувати стабилизація.

До стабилизаціи есть привязана емеритура поспішуючою нормы для урядниківъ державныхъ.

Поданія, писаній власноручно, съ доказываніемъ сагіскулум вітіе и замістомъ въ документы выказуючи отповідну квалифікацію, належить внести найдаліше до 8. л. вересня с. р. на руки презеса Рады повѣтової въ Радеховѣ.

Докладного знання обохъ языковъ кре-выхъ вимагається безъусловно. 2-3

Студентовъ

Двохъ або трохъ

зъ низшихъ школъ середніхъ на станцію и харчъ съ удѣлянемъ науки або безъ него, умѣстніи можна на рокъ школъній 1883/4 въ домѣ підъ ч. 14 при улиці Конопниці.

„СЛАВІЯ“

БАНКЪ ВЗАЙМНЫХЪ ОБЕЗПЕЧЕНІЙ ВЪ ПРАЗЪ.

До Высокопочтенныхъ Зарядовъ церковныхъ и Громадъ конкурентійныхъ!

Посля §. 4 своихъ общихъ статутовъ, має банкъ взаймныхъ обезпеченій „Славія“ право своихъ обезпеченій подѣлiti на поодинокі кляси, посли особенныхъ небезпеченьствъ, становляючи для себе одну цѣлость. Они мають право вибирати зъ помежи себе комитетъ надзыраючій, складаючи зъ пятьохъ членовъ и трохъ заступниківъ. Комитетъ той має право рѣшати не толькъ предметы порученій ему совѣтомъ управляючимъ, але та-коожъ всѣ справы относящіеся до отповѣдної кляси а не придѣленій въ особности организмъ наведеннымъ въ тыхъ статутахъ.

Совѣтъ управляючий має про тое право передавати фонды банку, о колько одна кляса относительно въ нихъ участве, комитетови надзыраючому въ цѣли самозавѣдування въ порозумію съ совѣтомъ управляючимъ.

Увзглядяючи, що гр. к. церкви, будынки парохіальни и школъній вразъ съ вну-треннимъ урядженіемъ, котръ бѣ прости забудовань мѣскихъ и сельскихъ въ отдаленію поставленій, спокойнійшому занятію призначений и бѣльше стереженій, далеко меншому небезпеченьству подлягаютъ, рѣшили мы на підставѣ постановлення §. 4 общихъ статутовъ тій гр. к. церкви, будынки парохіальни и школъній бѣ спустяного ризика прости будынківъ въключити, въ окрему клясу отධѣлiti, и тую підъ назвою:

Самоуправляюче общество гр. к. церквей, будынківъ парохіальнихъ и школъній при банку „Славія“

выбраному зъ помежи дотычныхъ членовъ комитетови надзыраючому, складаючомуся зъ пятьохъ членовъ и трохъ заступниківъ въ самозавѣдуваньї бѣдати съ тымъ дальшимъ заявленіемъ, що въ мыслѣ нашихъ особенныхъ статутовъ секції IV (огневої) §§. 1, 3 и 4, цѣлій чистий зиску на тулю клясу обезпеченій припадаючий, виключно тойже клясъ принадлежати буде, таїкъ, що зъ половины тогожъ творитись буде власний фондъ резервовий того общества, другая же половина чистого зиску на користь членовъ того общества, его надзыраючому комитетови бѣдатана буде, якъ такожъ, що банкъ „Славія“ обовязується самъ своimi фондами поносити ризико за евентуальну страту сего самоуправляючого общества на таїкъ довгій часъ, доки резервовий фондъ сего общества не достигне достаточної висоты.

Подачою основаніе сего самоуправляючого общества гр. к. церквей, будынківъ парохіальнихъ и школъній при банку „Славія“ до публичної вѣдомости, примѣчаю, що той наведений §. 4 общихъ статутовъ „Славія“ подавъ вже въ 1874 роцѣ способомъ численному сословію мельниківъ въ Чехахъ и Моравії устроити при содѣствѣ управлятельства „Славія“ особне тои кляси самозавѣдуюче общество, котре за посредствомъ своего надзыраючого комитету оперує підъ фирмю банку „Славія“, творить особенный фондъ резервовий и числити тепер бѣльше якъ 1500 членовъ, а майно тихъ же въ висотѣ надъ 6,700,000 зр. бере въ охорону. Тоє общество вже на початку свого существовання ureгулювало условія обезпеченія для рѣжнородныхъ млынівъ, тартаковъ и т. п. предметовъ, а хотіть тій висшому небезпеченьству подлягаютъ, могло обніжити стопу премійну бѣ тихъ предметовъ.

Менше противно небезпеченьство гр. к. церквей, будынківъ парохіальнихъ и школъній дозволяє съ правдивою точностю надѣятись, що тоє самоуправляюче общество при збільшенні участія членства такожъ условія обезпеченія для сего рода будынківъ, мусълоби докладно урегулювати, хотіть тепершина стопа премійна банку „Славія“ для таїхъ будынківъ єсть дуже приближеніо.

Не смотрячи на ішій користи, якій тоє общество въ кождомъ случаю прино-сити буде, можна безпосередно зъ него выпливавши користи въсказати, якъ слѣдує:

- Увильненіе бѣти участія на чужого рода небезпеченьствахъ и школахъ (§. 1 стат. сек. IV).
- власне завѣдуваньї черезъ самовибраний комитетъ надзыраючій, тогожъ контролюваше и нагляданье въ дѣла заведенія;
- порука совершенної ретельности въ загалѣ, особенно при случаю школъ, а черезъ тоє побольшеньє довѣрія въ заведенію;
- бѣльша концентрація дотычныхъ обезпеченій въ томъ обществѣ;
- твореніе власного фонду резервового (§. 3 стат. IV), кромѣ удѣлу до 50% въ чистому зиску (§. 4 стат. IV); на конецъ

е) вольне употребленіе чистого зиску будуть на зниженіе премія, або на цѣли доброчини, и т. п.

Веденій намѣреніемъ, практикувати обезпеченіе въ его высокомъ доброчини, знако-чено, якъ того засады права взаимности вимагаютъ, членамъ пашинъ завѣгы найдо-шихъ користей зъ скарбницъ нашихъ статутовъ подавати, упрашаемъ Высокопочтеній за-ряды церковній и Громады конкурентійній, щоби въ оцѣнено висшие наведеніи користей, якіхъ жадне інше товариство асекураційне не єсть въ состоянію подавати, чимъ скоріе приступленіе свое до сего самоуправляючого общества при банку „Славія“ зволили піз-золосити, заявляючи, що всѣ запитанія будуть зъ нашою стороною безпроволочно якъ на-точнійше отвѣтувани.

Выбѣръ членовъ дефинитивного комитету надзыраючого бѣтудеся при пайблизої загальному зѣданию членовъ и упрашаемъ всѣхъ дотычныхъ пп. членовъ сего самоуправляючого общества памъ до того часу волю свою заявити, котръхъ мужъвъ довѣрія зъ ци-круга малиби мы покликати на членовъ тогого комитету.

Львовъ, 20 серпня 1883.

Головне Заступництво банку „Славія“ для Галичини и Буковини у Львовѣ

Користи обезпеченія въ банку „Славія“.

1. Въ случаю шкоды скора и сумлія ликвидациія и скора выплата вынагородженій Шкоды изъслѣдує повновоїчинникъ банку разомъ съ двома мужами довѣрія, зъ котръхъ одного по-шкодованій, а другого повновоїчинникъ банку, звичайно зъ тоїжъ громады, або зъ найблизи-ко крѣстности выберає; при чѣмъ пошкодованій має право навести всѣ обстоїтельства на засно-еніе своихъ претензій.

Не малу користь заневініе обезпеченіемъ въ банку „Славія“ §. 15 стат. сек. IV, підко-кого кожде потрученіе на случай шкоды есть не можливе, наколи обезпеченіе зѣстало заки-чене на підставѣ оцѣнена черезъ знатоковъ (§. 11 стат. сек. IV.) Жаде інше заведеніе не має такого постановленія.